

Tatiana de Rosnay

De familiereünie

Vertaald door
Caecile de Hoog en Noor Koch

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Het duurt nu al twee weken,’ zegt de taxi-chauffeur mismoedig. Kletterend komt de regen naar beneden, als een zilveren sluier die het daglicht dempt. Het is pas tien uur ’s ochtends, maar op Linden komt het over als avondschemering die glinstert van de nattigheid. De taxichauffeur zegt dat hij wil verhuizen, Parijs wil ontvluchten, de zon opzoeken en teruggaan naar het zondoorstooftde Martinique, waar hij vandaan komt. Als de auto vliegveld Charles de Gaulle verlaat en invoegt op de overvolle Périphérique, de ringweg rond Parijs, kan Linden hem geen ongelijk geven. In het druilerige licht maken de voorsteden een troosteloze indruk: dicht op elkaar gepropte woonkolossen, waarop neonreclames naargeestig flikkeren in de regen. Als hij vraagt of de radio aan mag, zegt de chauffeur dat Linden heel goed Frans spreekt ‘voor een Amerikaan’. Linden grijnst. Dit krijgt hij elke keer te horen als hij teruggaat naar Parijs. Hij antwoordt dat

hij half Frans, half Amerikaans is, geboren in Frankrijk, meteen Franse vader en een Amerikaanse moeder, en dat hij beide talen vloeiend en accentloos spreekt. Dat had u niet gedacht, hè? Gnuivend draait de chauffeur aan de zenderknop van de radio. Nou, meneer ziet er in elk geval heel Amerikaans uit, ja toch? Lang, atletisch, jeans, sneakers – niet als die Parijzenaars met hun chique dassen en pakken.

Het nieuws gaat alleen maar over de Seine. Linden luistert ernaar terwijl de ruitenwissers in een eindeloze strijd piepend waterstroompjes wegvegen. De rivier stijgt nu al vijf dagen, sinds 5 januari, en kabbelt rondde enkels vande Zoeaaf. De Parijzenaars gebruiken dit beeld van een koloniale soldaat, onder de Pont de l'Alma, als ijkpunt om te kijken hoeveel het water is gestegen. Toen het waterpeil in 1910 zo hoog was dat de halve stad blank stond, kwam het water tot aan zijn schouders. De chauffeur slaakt een zucht: het is niet te verhelpen dat de rivier buiten haar oevers treedt, een gevecht aangaan met de natuur heeft geen zin, de mens moet ophouden haar te vernietigen, dit is haar manier om wraak te nemen.

Terwijl de auto samen met het overige verkeer langzaam voortkruipt en de regen onver-

biddelijk op het dak van de auto klettert, moet Linden aan de e-mail denken die het hotel hem dinsdag stuurde: *Geachte heer Malegarde, we kijken uit naar uw komst en verblijf in ons hotel van vrijdag 19 januari twaalf uur tot zondag 21 januari, wanneer u, zoals door u verzocht, 's avonds zult uitchecken. Door de hoge waterstand van de Seine kan de verkeerssituatie in Parijs echter problematisch zijn. Gelukkig ligt Hotel Chatterton in het veertiende arrondissement, dat naar verwachting niet zal onderlopen. De prefectuur heeft ons laten weten dat we ons geen zorgen hoeven te maken, maar het is ons beleid om onze gasten op de hoogte te houden. Laat het ons alstublieft weten als wij u ergens mee van dienst kunnen zijn. Met vriendelijke groeten.* Linden had de mail op het vliegveld gelezen toen hij zat te wachten op zijn vlucht van L.A. naar New York, waar hij door *Vanity Fair* was ingehuurd om foto's te maken van een Britse actrice. Hij had het bericht doorgestuurd aan Tilia, zijn zus in Londen, en naar Lauren, zijn moeder in de Drôme, met wie hij deze vrijdag heeft afgesproken in Parijs. Hij had hem niet doorgestuurd aan Paul, omdat zijn vader toch geen mails leest, alleen brieven en ansichtkaarten. Om het antwoord van zijn zus,

dat hij binnenkreeg toen hij uren later op JFK landde, had hij moeten grinniken: *Een overstroming?! Alweer? Is er afgelopen november niet ook al een overstroming geweest in Parijs? En in juni 2016. Het heeft jaren geduurd om dit weekend georganiseerd te krijgen, en nu dit?! Onder haar mail had ze een paar boos kijkende emoticons gezet. Niet veel later had hun moeder aan hen beiden geschreven: *Al moeten we met de boot komen, ik zal jullie vader bij zijn bomen wegsleuren! Eindelijk komen we allemaal samen! Geen sprake van dat we de reünie afzeggen! Zie jullie vrijdag, lieverds!**

De familie Malegarde zou elkaar in Parijs treffen om Pauls zeventigste verjaardag en de veertigste trouwdag van Lauren en Paul te vieren.

Linden had niet meer bij de waarschuwing van het hotel stilgestaan. Toen hij donderdagavond in New York op een vliegtuig naar Parijs stapte, was hij moe. Hij had twee drukke dagen achter de rug, en daarvoor had hij ook al hard gewerkt; wekenlang had hij de hele wereld afgereisd. Het liefst was hij teruggevlogen naar San Francisco, terug naar huis, naar Sacha en de poezen in Elizabeth Street. Hij had Sacha en de poezen de afgelopen maand maar weinig

gezien. Rachel Yellan, zijn voortvarende agente, had de ene opdracht na de andere voor hem geregeld, waardoor hij een duizelingwekkende rondreis van de ene stad naar de andere had gemaakt, en nu was hij uitgeblust en snakte hij naar een korte vakantie. Het smalle blauwe huis in Noe Valley en zijn beminde bewoners zouden echter moeten wachten tot na dit speciale familie-uitje. ‘Alleen wij viertjes,’ had zijn moeder maanden geleden gezegd toen ze het hotel en restaurant reserveerde. Keek hij ernaar uit? Dat vroeg hij zich af toen het vliegtuig opsteeg. Sinds zijn tienerjaren in Sévral, waar hij opgroeide, zijn ze niet vaak meer ‘alleen met z’n viertjes’ geweest, vooral niet meer sinds hij in 1997, nog geen zestien jaar oud, vertrokken was uit Vénozan, het familiebezit van zijn vader. Zijn ouders ziet hij niet vaak, zijn zus wel, als hij naar Londen moet, wat regelmatig gebeurt. Maar waarom klonk ‘alleen wijviertjes’ weliswaar heel gezellig, maar ook onheilspellend?

Tijdens de vlucht naar Parijs las Linden *Le Figaro* en beseftte hij met een schok dat de situatie die het hotel had beschreven toch veront- rustend was. Zoals Tilia opmerkte was de Seine na een natte zomer en herfst eind november ook al buiten haar oevers getreden, net als in

juni 2016. De Parijzenaars houden de Zoeaaf en de golfjes die aan zijn enkels likken scherp in de gaten. Gelukkig is de enorme watertoevoer vanuit de bovenloop van de rivier gestopt. Bovendien stond in *Le Figaro* dat dankzij moderne technologie de opstuwning van het water drie dagen van tevoren kan worden voorspeld, zodat er ruim de tijd is voor een evacuatie. Het echte probleem is de stromende regen, die maar niet afneemt. Het waterpeil van de rivier stijgt weer, alarmerend snel zelfs.

Na verschillende verkeersopstoppingen en nog meer onheilspellende meldingen op de radio steekt de taxi bij de place de la Concorde de Seine over. Het regent zo hard dat Linden de rivier nauwelijks kan zien; het valt hem wel op dat de kolkende watermassa onnatuurlijke schuimkoppen heeft. Langzaam rijdt de taxi verder door de plassen op de boulevard Saint-Germain en de boulevard Raspail en komt aan bij Hotel Chatterton op de kruising met de rue Vavin. In de minuut die het Linden kost om uit de taxi te stappen en naar de ingang te rennen, pleistert de regen zijn donkerblonde haar tegen zijn hoofd, druipt het water langs zijn nek naar beneden en sijpelt het zijn sokken in. De kille winterlucht die hem omhult lijkt

met hem mee de lobby in te gaan. Hij wordt begroet door een glimlachende receptioniste. Kletsnat en rillend van de kou glimlacht hij terug en overhandigt haar zijn Franse paspoort (hij heeft ook een Amerikaans), en knikt als ze zegt: *‘Bienvenue monsieur Malegarde.’* Ja, zijn zus komt later vandaag met de Eurostar, en zijn ouders komen met de trein uit Montélimar. Nee, hoe laat weet hij niet precies. Of hij ervan op de hoogte is dat de trein van zijn ouders wordt omgeleid naar Montparnasse en niet aankomt op het Gare de Lyon, vanwege de kans op overstroming? Nee, daar weet hij niets van. Maar eigenlijk komt het goed uit, beseft hij, want het station Montparnasse ligt op maar vijf minuten van het Chatterton.

De receptioniste, die volgens haar badge Agathe heet, geeft hem zijn paspoort en kamersleutel, en zegt zonder vleierig te doen hoezeer ze zijn werk bewondert en dat het een eer is dat hij in het hotel verblijft. Is hij in Parijs in verband met de fashionweek, wil ze weten. Hij bedankt haar en legt hoofdschuddend uit dat het een familieweekend is, dat er de komende dagen geen enkele fotoshoot gepland staat, en dat hij gaat genieten van een welverdiende rust.

Hij heeft maar één camera bij zich, zegt hij, zijn dierbare vintage Leica; zijn andere apparatuur heeft hij in New York achtergelaten, bij zijn agent, en de enige mensen die hij zal fotograferen zijn zijn ouders en zijn zus. En wat betreft de fashionweek, die staat zeker niet op zijn lijstje; de opzichtige, op hun stiletto's voortwankelende schepsels zullen het in hun wereldje van glamour en catwalks zonder hem moeten doen.

De receptioniste moet lachen. Ze heeft op tv gehoord dat de fashionweek zal worden afgelast als het waterpeil van de Seine zo alarmerend blijft stijgen. Nu moet Linden gniffelen, maar met een zeker schuldgevoel vraagt hij zich toch af wat het zou betekenen als de fashionweek, die morgen begint, wordt afgelast. Wat een enorme verspilling van moeite, tijd en geld zou dat betekenen. De receptioniste begint eerbiedig over zijn vader en zegt dat het een groot genoegen is om de 'Bomenman' in hun hotel te ontvangen. Linden vindt haar enthousiasme vermakelijk (blijkbaar weet ze niet dat zijn vader een hekel heeft aan die bijnaam; die vindt hij belachelijk en hij heeft moeite met zijn roem). Iedereen heeft zoveel respect voor zijn vader, vervolgt ze; zo bewon-

derenswaardig dat hij overal ter wereld strijdt voor het behoud van bijzondere bomen. Linden waarschuwt haar vriendelijk dat zijn vader verlegen is, niet zo open en praatgraag als hijzelf, maar zijn moeder zal ze geweldig vinden, die is pas echt gemakkelijk in de omgang, en zijn zus, Tilia Favell, doet niet veel voor haar onder.

De kamer op de vierde verdieping, die uitkijkt op de rue Delambre, is warm, comfortabel en mooi ingericht, met lila en gebroken wit als hoofdkleuren; hij is alleen een beetje klein voor iemand van zijn lengte. Op tafel staan een vaas met rozen, een mandje met vers fruit en chocolaatjes, een koeler met een fles champagne op ijs, voorzien van een handgeschreven welkomstbriefje van madame Myriam Fanrouk, de eigenaresse van het hotel. Linden herinnert zich dat zijn moeder twee jaar geleden bij het organiseren van het huwelijks- en verjaardagsweekend het Chatterton had gekozen omdat het omschreven werd als een ‘charmante, intieme boetiekhotel, hartje Montparnasse’ en de beoordelingen op TripAdvisor positief waren. Linden had de organisatie aan haar overgelaten en zodra hij een gaatje in zijn agenda had weten te regelen – wat een niet geringe opgave was geweest voor een freelancefotograaf als hij